

lunde god; men dertil er der jo ingen Udgift. Med Hensyn derimod til det i Budgettet foreslaaede tillader jeg mig at bemærke, at selv om det var forsvarligt handlet mod Fædrelandet, — hvad jeg paa ingen Maade kan indrømme —, at fortsætte paa samme Maade, som vi begyndte ifjor, og som ligeledes foreslaaes iaar, nemlig at bække Underbalancen ved Afdragene paa vort Tilgodehavende, kan det saa blive ved? Ja, maaskee i nogle Aar, men længere vilde vi heller ikke være istand dertil; thi saa vilde Statsactiverne være forbrugte, Renterne vilde aarlig indkomme med mindre Beløb, og de Afdrag, vi nu skrive os tilgode, vilde høre op, naar de Quotadele, der endnu indkomme paa vort Tilgodehavende for Drefundstolten, ere betalte. Jeg skal for videre at oplyse dette nævne de i Budgettet til Indtægt opførte 800,000 Rb., der i næste Finantsaar indkomme fra Hertugdømmerne for overtagne Pensioner. Den hele Sum, der blev os godskreven i den Anledning ved Opgjørelsen med Hertugdømmerne ifølge Fredstractaten og den senere Forhandling i Commissionen, var 4,800,000 Rb.; derfra gik 1 Million for det Tilgodehavende, som Hertugdømmerne havde hos os, og der blev altsaa tilbage 3,800,000 Rb. 1 Million deraf have vi bevilget for dette Finantsaar, og 500,000 Rb. skulde bestaa af indkomme, idet det vil sees af Lovforslaget, at det hele Tilgodehavende den 1ste April 1867 vil være 2,300,000 Rb., altsaa mindre end Halvdelen af det oprindelige Beløb. Af disse 2,300,000 Rb. er det nu bragt i Forslag at tage 800,000 Rb. til Indtægt, og den 1ste April 1868 vil der af den hele Sum kun være tilbage 1,500,000 Rb. Ja man kan sige, som man siger ovre i Syssland, at man forstaaer „at gjøre Raal“ paa Sagen; thi det er en Post, som i Løbet af meget kort Tid svinder ind, og saa have vi at høre den Deel af Pensionsbyrden med, som Hertugdømmerne skulde afholde netop ved den nævnte Aversionsalfum. Efter det Princip, vi her bruge, er det imidlertid ganske berettiget at gaae frem paa den Maade, men jeg siger kun, at vi ikke kunne vente at blive ved dermed; thi Statsactiverne vilde være opspiste om ikke meget lang Tid; og hvad gjøre vi saa? Ja, da maae vi jo ved ny Gjæld søge at bække vore Forpligtelser lige-

overfor den gamle. Fortsat saaledes indtil 1876, staae vi vel med en mindre aarlig Udgift af 27—2800,000 Rb. til Forrentning af og Afdrag paa vor nuværende Gjæld, idet vi slippe for Betalingen til Banken, og for den udenlandske Gjælds Vedkommende med et Beløb af omtrent 23 Millioner Rb., eller godt og vel Halvdelen af dens nuværende Beløb; men vi maae da ogsaa til den Tid have optaget endeel ny Gjæld for at kunne komme saa vidt; dernæst maae vi erindre, at vi have en Gjæld tilbage, der endda er større end den Andeel af Statsgjælden, som før 1863 nogensinde har hvilet paa Danmark, ligesom vi ogsaa maae erindre, at vi da — og det er det Værste — i Løbet af en halv Menneftalder, eller 18—19 Aar have opspist hele Drefunds-fonden; denne aarlige Indtægt fra Oldtiden, som vore Fædre under trange Tider have bevaret til os, vil altsaa den nuværende Slægt have opbrugt, uden at vi vilde kunne forsvare os med, at vi have gjenneगाaet større Ulykker end tidligere Slægter før os. See, det er det Alvorlige i Sittlingen. Kan der nu gjøres Noget for at raade Bod paa en Tilstand, som ganske vist kan vække Betyrning eller i alt Fald meget alvorlige Betragtninger hos Enhver især af os? Jeg troer med de ærede Medlemmer, som have talt tidligere, at noget rigtigt klæffeligt kan der ikke strax gjøres i den Henseende. De Smaasummer, man kan spare hist og her, ja vel dem bør man forsøge at spare; men de strække ingen Vej, og selv om vi anlægge Lønnings- og Pensionsystemet anderledes end nu, vil dette dog ikke udvise gode Følger for os i den umiddelbare nære Fremtid. Men alligevel er jeg aldeles enig med de Herrer, som have udtalt sig derom, at det er aldeles uopvendigt at komme til en anden og fastere Ordning af Alt, hvad der angaaer Fastsettelsen af Embedsmændenes Antal, Lønnings- og Pensionsforhold, og jeg antager, at den høitærede Finantsminister vil kunne oplyse os om, at der snart vil blive gjort Forslag til en saadan Ordning; thi saavidt jeg forstod ham i sidste Rigsraads Samling, var det et Arbejde, han var stærkt optaget af, og som han meget hurtigt, maaskee endnu i denne Session vil kunne fremlægge for os. Jeg troer, at det er meget